

*Umělec musí být nejen umělcem
svého národa,
ale také filosofem našeho století.*
N. A. Ochlopkov

Patří - nepatří

Patří estráda do ochotnického arzenálu? Neboj se, milý čtenáři, nezačnu tento úvodník kritikou estrád, jak je většinou známe, a neskončím provoláním, jak jsou dobré estrády důležitou zbraní socialistického uvědomování. Mám v úmyslu něco docela jiného.

Jsem na Jiráskově Hronově a v programu zdejších i náhodských představení se objevují estrádní umělecké skupiny a dnes bude dokonce beseda o estrádních skupinách. A tak mě napadlo včera po obědě, že by se mělo vlastně něco říci, proč se letošní Jiráskův Hronov zabývá touto jevištní formou.

Vzpomeňme si na loňský úspěch rumburské estrádní skupiny, která, jak se říká, chytla za srdce nejen porotu, ale dokonce širokou ochotnickou i ostatní veřejnost. Dostali rumburští první cenu náhodou? Nikoliv. Zešla zaslouženě si odnášeli palmu vítězství jako nejlepší soubor v oboru malých jevištních forem. Lidská paměť není spolehlivá. Proto jezdí na Hronov fotograf Karel Minc, aby učinil nesmrtelnými některé historické okamžiky této ochotnické slávy. Nesporně k ní patří dobrá nálada celého Hronova v den vystoupení souboru z Rumburka.

Mám před sebou fotografii hlediště Jiráskova divadla, které, jak se v novinách psává, září jedním úsměvem všech diváků. A z pohledu diváků přímo vidíte, že se návštěvníci divadla neschvějí jen tak zbůhdarma; oči září naplo, protože je rozsvítil prostý lidský humor.

Nikol samoúčelný nebo zlomyslný smích zazníval důstojným prostorem divadla, kterým v jiné večery důstojně zněl hlas Týlův, Jiráskův, zpíval Stehlík a burcoval Kohout, učil Brecht a Gorkij. A nikdo se nad tím nehoršil, ba dokonce byli i lidé všeobecně zájmu, kteří říkali, že je to dobré a že to má být. Dokonce jeden pracovník krajského formátu řekl, že v předvolební kampani a při zakládání JZD na Hradecku vykonaly estrádní skupiny velkých kus práce. A jiný říkal, že by se estrádní skupinám mělo věnovat více pozornosti. Prý nemají žádný vzor. A pak se mluvilo o tom, že profesionálové nemohou být vzorem, protože se dostali na scénu. (Dokonce někdo podotkl, že prý prodal všechno umění za misu čoučovice.)

Ale hlavně se moc doporučovalo, aby naši divadelní ochotníci vytvářeli estrádní skupiny, aby — jak se říkalo — pracovali v „malých formách“. Avšak zdůrazňovalo se, že to mají a mohou dělat jen ti, kteří hrají dobrý repertoár. Rozhodně si nedovedeme představit, že divadelní soubor hraje „Zelenou krev na záletech“ by mohl agitovat za dokončení žnových prací nebo satirou tepat současné nedostatky.

Říkalo se, že prapor předválečných dělnických agitací skupin, jako byl El-Carova skupina, Modrá blůza, Aragon, Echo von links, Zapadli talenti a ostatní, by měli převzít ti nejlepší z nejlepších ochotníků. Tim by jen dokázali, že v divadle nevidí cíl, nýbrž prostředek výchovy nových lidí.

Výsledky dobrých estrádních skupin v předvolební kampani, při žnových pracích, při mírových akcích, při významných jubileích a ostatních politických událostech jen dokazují, že naše estrádní umělecké skupiny mají své místo vedle našich nejlepších ochotnických souborů. A dokonce si myslíme, že by se ochotnické či čechetli amatérské estrádní skupiny měly stát příkladem pro ozdravení a očistu estrádního života vůbec. Estráda je součástí arzenálu ochotnického divadla.

Vilém BENDA

Poslední dějství

Berlín 1945. Sirény, bomby, zříceniny. Mrtví, kteří padli, byli zabiti a byli zavražděni. Je konec dubna a blíží se konec války. — Takové je pozadí i atmosféra napínavého příběhu hry „Poslední dějství“, v níž se proslulý německý spisovatel Erich Maria Remarque poprvé představuje jako dramatik. Je to hra, která odsuzuje nacismus, varuje před neofašismem. A především bojuje proti válce — jako ostatně všechno, co kdy Remarque napsal.

Věcné strohy, místy až drasticky

ji viděl včera odpoledne, je totiž značné tempo, malá plastika výrazu a suchost. To budí dojem, že herci mluví a jednají bez intenzivního a ústrojného vnitřního života, který je nejen motorem jevištní postavy, ale který pravděpodobnosti hercova jednání dává působící, přesvědčující lidskost. Ovšem, dialog hry je strohý, ale jak obrovské procesy psychické vyjadřuje, co všechno stojí za každou jeho větou!

Nechci však souboru křivdit. Proto je možno uvažovat o poleh-

čující okolnosti: soubor je zvyklý hrát v malých prostorách. Tam se musí velmi pečlivě vážit míra prostředků k vyjádření vnitřního života, zejména pak efektů a zrodu velkých myšlenek, neboť hrozí nebezpečí efektu a dutého, vnějšího patosu. Snaha nebyť teatrální ovšem nevylučuje snahu o nepřetržitě vnitřní zaujetí, neboť právě jím se divák vzrušuje, jítí a přesvědčuje. Možná tedy, že na chladném, suchém vyznění inscenace budějovického souboru v Hronově má také podíl nezvykle velké jevištní a hledištní. Ale i když lze toto připustit, je v představení stejně mnoho situací, které, hrany kdekoli, by musely zapůsobit silně, kdyby za slovy stál velký prožitek, kdyby nebyly převážně hrany s technickou šikovností.

Závažným problémem této inscenace jsou také slabé výkony představitelů sovětských vojáků. Role nemají mnoho textu. Správné vyznění díla však vyžaduje, aby je hráli zdařilí herci. Z čehož vyplývá obecný poznatek, že význam postavy nelze nikdy měřit rozsahem textu.

Remarquova hra je napsána efektně a její scenářní pacifismus úprava závěru oslabuje jen nepatrně. Inscenace podle mého názoru spíše podléhá povrchní působivosti textu, než aby proti ní bojovala yčl prohloubit lidské postav, jejich osudů a vztahů.

Vladimír SEMRÁD

Z českobudějovické inscenace Remarquova Posledního dějství
Foto K. Minc

Dnešní autor

Friedrich Wolf sice zemřel už před 6 lety, ale přesto je to autor, o kterém bude jistě dlouho platit přívlastek dnešní. A to je tím pozoruhodnější, že mnohé jeho hry mají námět z historie (Thomas Münzer, Ubohý Konrád, Ktorští námořníci, hraní u nás pod názvem Vzpouza na Sv. Jiří...). I ona spolu s Wolfými hrami se současnosti bojuje za dnešek a zítřek velmi aktivně.

V jejich čele stojí co do popularity a působivosti vedle filmu Rada bohů, za jehož scénář dostal Wolf r. 1950 od vlády NDR už druhou Národní cenu, nesporně drama Profesor Mamlock.

Bylo napsáno takřka uprostřed událostí, které tvoří jeho dějovou náplň, těsně po požáru Říšského sněmu. Padlo tu slovo děj. Ten je

v Profesoru Mamlockovi sice neobvykle rušný, avšak nikoli nejdůležitější. Profesor Mamlock je především drama ideje, myšlenky. Odhaluje a jednoznačně odsuzuje rasistické šilenský nacismus.

Ale tuto působivou hru budete mít možnost sledovat sami. My vám chceme povědět ještě něco o jejím autorovi.

Friedrich Wolf patří mezi přední bojovníky německé dělnické třídy, mezi ty, kteří vždy usilovali o jednotu a blaho svého národa, o mír a štěstí ve světě. Narodil se v Neuwednu nad Rýnem a po maturitě se stal plavcem. Po mnoha cestách zakotvil v Mnichově a začal studovat výtvarné umění. Brzo však přesedlal na medicínu, stal se lodním lékařem a v 26 letech vojenským lékařem v první světové

Pokračování na str. 2.

a křečovitý dialog se nejednou vypíná v básnické vyjádření obecně platných myšlenek. Překvapivost situací, jejich prudký pohyb, který je paradoxně proměňuje a obrací vystřídávají místa vnějšího klidu. Ale rytmus toho všeho je napořád nesmírně vzrušený, neboť lidé příběhu vedou boj o život.

Hra, která má tak aktuální myšlenky a nadto je až rafinovaně napsána, přitahuje samozřejmě pozornost divadelníků. Také soubor „Julius Zeyer“ z Českých Budějovic zatoužil ji inscenovat a změřit se schopností na jejím silném, leč nepatetickém textu.

Máme všichni ještě v dobré paměti etapu našeho divadelního umění, která byla poznamenána patetisací postav, dějů, myšlenek, citů. Převládá tu však patos vnější, až teatrální. Není tedy divu, že vznikla přirozená reakce divadelníků i diváků, která se staví proti velkým gestům a mocnému pozdvihování hlasu a usiluje o projev uměřený a přirozený, jak se říká — civilní. Civilnost však nemá nic společného s šedivostí výrazu a s plochostí, či dokonce mlkostí lidského obsahu jevištní postavy.

Jak už jistě každý pochopil, píšu o tomto problému proto, že se bezprostředně týká představení českobudějovického souboru. Hlavním znakem jejich inscenace, jak jsem

K zemědělským estrádám

I v estrádách se rozmohl ten zlořád, že ho ještě každý nevidí... Ach, lidi, nemyslete na ty krásy pořád, myslte také trochu na lidi!

Momentka z diskuse

Diskutuje mladá žena z pléna, že prý byla včera unesena. Smutně povzděchne muž opodál: „To bych, k sakru, taky udělal!“

Náhod:

Na výlet „Mírový odkaz Dobešinské pláň“ je sraz ve 14 hodin před divadlem.

— Odpoledne v 16 hodin uvítají Náchodští soubor OB z Českých Budějovic, který večer sehraje Remarquovo Poslední dějství.

ZÍRA

Delegáti z kraje sejdou se do poledne v kroužcích a na diskusí v plénu o divadelní hře Profesor Mamlock v inscenaci Banického divadla.

Jako další soubor se nám v Hronově představí polský soubor Divadla pracujících z Bielsawy. Jeho členy uvítáme ve 14 hodin před divadlem.

Účastníci Hronova se mohou osvěžit a poučit na výletu „Havlovického cestou do Stroužného.“ Sraz před divadlem ve 14 hodin.

V programu XXIX. Jiráskova Hronova jsme viděli zatím tři pořady tzv. malých forem, estrádní vystoupení, z nichž dvě jsou doplněny školní ŮDLT a zčásti se v něm zrodila; to se týká především pořadu ve Ždárkách a věřejšího v n. p. Tepna. Místo hodnocení chtěli bychom (i spoluautorům) položit několik otázek. Jsou to jen postřehy, letmé záznamy, jak se objevily v bloku během představení.

1 Proč ještě převládá názor, že estráda snese (nebo snad dokonce vyžaduje) všechno: lyrickou báseň vedle slovní hříčky, lidovou píseň vedle šlágru, jazzovou improvizaci vedle slovenské halekačky, atd., atd.? Pestrost přece není v nápadu, nýbrž má být v nápadu a jejich využívání.

2 Proč se estráda nepodřídí jednotné myšlence, nesené do určité pevné formy? Úspěch trebišovského Potravinára byl právě v pevné vazbě jejích „dožínkových pásmů“. Spatný nebyl ani v ostravské ostráde nápad učinit z druhého konferenciera diváka, ale zůstal nevyužit.

3 Proč obě estrády byly tak dlouhé? Nemá i estráda svůj specifický čas?

4 Proč se zapomíná na tak důležitou věc, jako je tempo, spád a vyhracení, vypoínování jednotlivých čísel i celého vystoupení?

5 Proč se nápady nedotáhnu do konce, nýbrž se rozměšují, „rozmažávají“? Proč kolem každé věci tolik slov (např. tolik jednotlivých slov v časutěce o silnici z Náchoda do Hronova)?

6 Proč se v obou estrádách objevily vyslovený nevkus, ba přímo křiv? Začínal už v kostymování (hlavně v Pěruinu) a vrcholil kupodivu ve zpěvních číslech, v podání lidových písní nebo v číslech z la Kučerovci?

7 Proč politický vtip, politická narážka působí stále, jako by byla uměle, a div ne nuncen, nalepena do pořadu?

VG

V 17 hodin uvítáme před divadlem soubor jedenáctiletý z Brandyse n. L.

Odpoledne a večer předvede Lidové divadlo ZK Vigona ze Svitav současnou satirickou revue 20.000 mil pod mořem.

Na náměstí bude promítat ve 20 hodin film československo-sovětské produkce Májové hvězdy. Před filmem uvidíte zpravodajství z XXIX. JH.

Náhod:

V Českých gumárenských závodech bude ve 14.30 beseda s pracujícími o divadelním představení Poslední dějství.

V 16 hodin uvítají v Náchodě na náměstí soubor z Převlázy který večer sehraje Wolfovu hru „Professor Mamlock“.

Taneční veselice v přírodním divadle na zámku začne ve 20 hodin.

O dvou souborech

Od 7 do 23 hodin

České Budějovice

Když přijel soubor OB z Čes. Budějovic, koupil si všechna dosud vyšlá čísla časopisu U nás a trochu se všem podlomila kolena.

"Tak zítra tu bude o nás. Což zítřka. To napíši, že nás vítají, ale co napíši pozítří?" Co řeknou naši práci ochotníci z celé republiky? Budeme umět promluvit k jejich srdcům? Uspokojíme aspoň jednu pětinu nároků na nás kladených?"

Je to mnoho otázek, které proběhnou hlavou všech. Ale nakonec zůstane v hlavě i srdci jedna myšlenka: jsme přece mezi svými. A opravdoví přátelé pomáhají, ať chválí, nebo haní. Není se tedy čeho bát. Není se tedy...

"JIRÁSKOVO DIVADLO" A všechny státní myšlenky se rozplynou při pohledu na budovu, ve které zítra... už zítra...

"Promiňte, vy jste ze souboru OB České Budějovice?"

"Ano".

"Rekněte mi něco o vaší práci".

"O naší práci? Co vám mám povědět? Vždyť ta se přece nelíší od práce ostatních souborů. Hrajeme, zkoušíme a snažíme se pracovat, jak nejlepě umíme. To dělají tisíce souborů, a tak to přece zástupce těch souborů nebude nijak zajímat. My víme, že pro hronovské publikum je zajímavé jen to, co ukážeme na jevišti. A ukážeme to, co všechny soubory před námi. Všechno, co jsme se doposud naučili. Víc nemůžeme, ani neumíme".

Musela jsem s touto odpovědí souhlasit. Avšak s jednou výhradou. Hronovské publikum, aspoň tu jeho nejvyšší část, zajímá také to, co a jak soubor dělá mimo jeviště Jiráskova divadla, ve svém všedním normálním životě.

Poznámka v programové knížce XXIX. Jiráskova Hronova na stra-

ně 24 naznačují, že Českobudějovíci ani zdaleka nehrají jen proto, aby hráli, a tím méně dělají divadlo hlavně proto, aby se blýskli v Hronově. — A tak je to správně.

*J. Poznámka redakce: Všechny tyto časové údaje je třeba o den posunout. Pro včerejší číslo, které vyšlo co jednodenní pauza, jsme měli příliš mnoho materiálů, takže poznámku o souboru uveřejňujeme zároveň s referátem o jeho inscenaci.

Prievidza

Tam, na hornej Nitre, pod Bojnickým zámkom, kde sa voľakedy rozprestierali nedozerné polia feudála Pálffyho, dnes stoja nové obytné budovy. Netreba k nim dlo kráčať od železničnej stanice. Za päť minút už ste v banický Prievidzi-Sídlisku, ktoré spolu so starou Prievidzou má už vyše 9.000 obyvateľov. V tomto prostredí pracuje náš banický súbór.

Zájdime si na chvíľku do závodného klubu. Nech nás neprekvapí prostota a malé štyri miestnosti. V jednej je knižnica, v druhej kancelária a v ďalších dvoch sa poriadajú prednášky, školenia a rozličné kurzy. A kde pracuje náš súbór? V niektorej z týchto miestností, keď je práve v čase našich skúšok voľná.

V týchto miestnostiach a za ťažkých podmienok sme navštívili Gogolovu Ženu, Posledného muža, Hlboké korene. Na letnom byte, Štyroch grobianov, Makara Dubravu, Parížskeho hosta, rozprávku Vik, koza a kozliatka, Skúšky čerta Belinka i poslednú hru Profesora Mamlock. Nenariekame, nestážujeme sa, lebo chuť a nadšenie do roboty vedía prekonať všetky nedostatky. Či netreba obdivovať ochotu baníkov Boronkay, Nádasdyho, Danieloviča, Majeroviča, Božika a ďalších, ktorí prichádzajú na skúšky priamo po vyfárani z bane, alebo rovno zo skúšok odchádzajú na nočnú zmenu.

Hru Profesora Mamlock sme pripravovali k dostojnému oslaveniu 15. výročia Slovenského národného povstania, hoci jej premiéra bola už 9. mája, v deň výročia oslobodenia ČSR. Chceli sme ňou poukázať na pravú tvor fašizmu, odhalit jeho metódy i prostredie, v kto-

rom sa zrodil a ničil ľudské šťastie a životy. Úspech sme dosiahli nielen u nás doma, ale i na III. krajskom festivale mierovej a revolučnej drámy v Topoľčanoch a na viacerých zájazdoch v našom okrese.

Teraz sme tu v Jiráskom Hronove. Sme hrdí a šťastní. Predkladáme výsledok našej práce hronovskému publiku skromne, ale s tým pocitom, že sme do tejto hry vložili kus srdca a nadšenia. Nechceme nič viac iba úprimné slovo, nie chválu ani pochlebovanie, ale pravdu, o ktorú sme sa usilovali i v našej hre.

Elo DUŽÍK,
člen súboru

Reportáž

Psát reportáž o událostech doby minulé nebo přítomné je snadné. Horší je to s dobou budoucí, avšak pro zkušeného reportéra musí i to být hračkou. Vždyť přehodnocovat události potenci své fantazie je problém nadčasový a za pomoci živé empirie snadno se přeneses přes úskali věků a pravdě vystihněš věci příští.

Hle, jak upadá náš Jiráskův Hronov v dálné budoucnosti. V r. 2959 zatoužíš navštívit světovou událost, Jiráskův Hronov. Tuto potřebu již ti připomene ideový plakát, vydaný příslušnou vrcholnou institucí bez přihlídnutí k připomínkám ústředního poradního sboru pro divadlo, takže v první chvíli jsi jaksi na rozpacích, zvoztí tě na stroji-renskou výstavu, na prohlídku anatomických modelů, či na co. Prodejší poznáš, že k tomu se pojí i vytváření rafinované národní laděné účastnické odznaky. I roku 2959 tě potěší, že tradice stylu práce zachováme po věky.

Sedneš do atomového bezvrtulníku, který tě rychlostí světelného paprsku přenesde do Hronova. Veliké nápisy svítící chladným světlem hlásají: "Hronov je náš — Hronovu sláva." To letíš právě nad Náchodem. Heslo "Vše pro Náchod — jemu sláva" tě vítá při přistání v Hronově. Dosedáš na plochu před národním podnikem Turista, kde právě končí poslední přípravy oslav — rozkopávání ulic. Žádáš ubytování: "Ale nebude to ve městě", hlásí příslušný pracovník, "celé Česko jsou obsazeny metodiky a zástupci různých zájmových orgánů. Ale to nic, my vám nabídneme něco blízkého. Bude to ještě v Evropě. Jinak už máme jen několik volných míst v Oceánii, ale to je přece jaksi z ruky. Tam ubytovávané náhodně návštěvníky."

Dostaneš sturženku na ubytování v půvabné chaloupce na jižním svahu Pyrenejí. Rychle se převlečes a v příštím okamžiku již zase prochází starým Padolím. První tvá cesta vede do divadla. Při prohlídce jeviště a zakulisí zjistíš, že světelné stádlo opravdu funguje, takže hostující soubory mohou

osvětlovat scénu, jak potřebují. Jaký pokrok!

Přípravný výbor právě čeká na první oficiální zástupce. Zjišťuješ, že to nejsou jen obětiví pracovníci největší světové masové organizace pracujících, ale všichni, kdo s kulturou mají co společného. Dokonce i mládež je zastoupena. Zakroužil, zamával a odletl na mlhovinu M 33, kde se právě koná Mezimlhovinový filmový festival.

Vedoucí redaktor časopisu "U nás na zeměkouli", usazen v nádherném křesle z PVC, bezdrátovým dispečinkem diktuje své dojmy přímo do rotačky. Časopis se tiskne v Gutenbergu a zástupce vedoucího redaktora hlídá na obrazovce případné tiskové chyby a ihned je opravuje. Kolem těchto soudruhů je skupina předních světových satiriků, básníků, výtvarníků a semtam nějaký ten dramaturg.

Dramatikové pak tvoří na místě tak, že hra může být ihned provedena, aniž by ji autor desetkrát přepsával.

Vedoucí redaktor Ochotnického divadla mává na přítavanou poslední směs a s hrstí ukazuje jeho přílohu — novou divadelní hru s rozkošnou zemědělskou tématikou, kteráto příloha, podle slibu příslušných míst, opravdu již začala letos vycházet. Tuto dojemnou scénu zachycuje na svůj elektronický aparát Karel M — INC se střežící svého bourskou a již v příštím okamžiku s rozkošným usměvem z některá z jerho četných společně přináší hotový snímek.

Těšíš se na představení. V hledišti sedí plno známých. Náš přední divadelní kritik KO-PEC-KY před odletem na Mars zapisuje horlivě něco do svého notýsku. A již to začíná. Hra plně optimisnu, současnost, radost z plodného a svobodného života. Ty sedíš, ani nedutáš. Jen utuješ, že o tento krásný umělecký zážitek byla ochuzena řada našich generací. Ale snad to tak muselo být. Vždyť bez boje o pravdu a krásu by nebylo šťastné přítomnosti. Ada Morávek

! Z J H 2 9 9 9

STO DIVADELNÍKŮ NA VÝLETĚ

Ani příznivé počasí neodradilo večer 92 dychtivých ochotníků a ve vzácné symbiose s nimi i 8 profesionálů od účasti na dalším nejobyčejnějším podnětu a nejpodnětějšímu objevu letošního Hronova. Podnikli kombinovaný auto- i pedevýlet na Hvězdu, spojený se zhlédnutím vzorové inscenace předem pečlivě improvizované a po nocích promoučené estrády.

Celá akce byla již svým pojetím scestná. I když se snažil přípravný výbor učinit z celé akce "Veselé putování", všichni účastníci se docela dobře bavili.

Ovšem... Postavy loupežníků, kteří provedli celkem jednoduchými prostředky zadrželi přepad v lese, nám připadaly pro naše lesy netypické, nepřesvědčivé a tím nepravdivé. Možná, že ve svých lesích a před svými chodci sklizejí zasloužený úspěch, ale zde nám rozhodně nepředvedli špičkový výkon. I když uznáme, že představují dobrý loupežnický průměr, nedali nám podněty pro naši práci ani ve smyslu negativním. Je na své úkoly vůbec nestačili, dosvědčuje scéna, kdy mají odvěci zajatého náčelníka pěší karavany s. Cóna. Vina je

jistě i na režii, že se nevyrovnala s jeho formátem. Duch Hor měl podle názoru našeho kroužku příliš krátké vousy, než abychom uvěřili, že jimi dovedl imponovat tlupě loupežníků. Mohu to prohlásit odpovědně, protože pracuji mezi loupežníky již delší dobu. Jeho vnitřní monolog byl velmi slabý. Příklad by si měl vzít ze s. Morávka, který silou svého monologu nejen zdvihá diváky ze židlí, ale do slova je nechá padat i s lavici k zemi.

Hlavní nedostatek celé akce však vidím v přílišné staticitě předvedeného Skalního divadla. To nebyla tvořivost, to nebyl prožitek — to byla macha. Macha tak velká, že bylo nutno dát bacha na s. Závka, který, přeskočiv zábradlí, chtěl se vrhnout do Kovářovy rokle. Nepodařilo se nám dosud zjistit, zda si chtěl zoufat nad úrovní Hronova nebo nad tím, že mu večer má přijít manželka.

Výlet rozhodně nedosáhl vzorové úrovně "Pusté zeleně". Proto je nutno závěrem ještě uvést prohlášení pořadatelů, že tuto akci na Hronov opravdu nikdo — NEZVAL. Jan Patera

● Orientační šipky po Hronově, umístěné zde přípravným výběrem, jsou velmi užitečné. Avšak některé jsou poněkud zbytečné. Třeba ty, které vedou k opravě obuvi, jež má dovolenou do 22. srpna.

● Návštěvníci hronovských restaurací si libují, že výběr jídel není horší než jiná léta nebo zimy. Někteří však prohlašují, že letos je poněkud stejnější. Jiným zase ze všech mléčných výrobků mléčného baru nejvíce chutná černá káva.

Hoblínky - Hoblínky - Hoblínky - Hoblínky

Zpravodaj XXIX. Jiráskova Hronova U NÁS vychází denně ve 14 hodin. Vydává jej přípravný výbor XXIX. JH, řídí redakční rada. Redigují Jiří Páber (hlavní redaktor), Martin Jančůčka a Helena Červová s křehkým spolupracovníkem. Výtvarná spolupráce Františka Koubek. Technický redaktor Pavel Kopecký. Redakce je u učňovské školy, Capkova ul. 123, telefon Hronov 104. Tiskna Jiskra, národní podnik, provozovna Hronov. N 107439 Cena jednoho čísla Kčs 0,50.

DRUHÝ AUTOR V HRONOVĚ

Je nebo bylo jich tu letos ovšem více než dva — vždyť přijeli oficiální delegace Svazu čs. spisovatelů a Svazu čs. divadelních umělců. Mluvíme-li o druhém autorovi, máme na mysli autora hry uváděné na XXIX. JH. O prvním jsme své čtenáře už podrobně informovali v článku Kdo je Jaroslav Dietl. Také Antonín Pavlín, autor Zelených pustin, je vlastně dramatik teprve začínající. Občanským povoláním je plánovec zemědělského odboru KNV v Brně. Jeho literární práce se týkala první otázky, kterou jsme mu dali hned po příjezdu do Hronova.

Napsal jsem knižku veršů „Duha nad domovem“ a prózu „Roky na výsluní“. Komédie „Zelené pustiny“ je — přesně vzato — má třetí hra. Veršovaná pohádka pro děti „Jezerka“ byla dávana v opavském Divadle Zdeňka Nejedlého v roce 1947. Neměl jsem dovedeš kdy dale o ni starat, ani rozmnožena nebyla. Drama „Tanec pod valaškou“ mělo premiéru 1958 v KOD Hradec Králové v režii Milana Páska. Z mého hlediska je to závažnější a lepší hra než „Zelené pustiny“, třeba ne tak aktuální. I na scénu přišla pozdě — byla dokončena 1954. Byla určena pro lidové publikum a nijak se neucházela o přízeň intelektuálů. Žel, měla asi 60 postav. Takový pokus si dovolu člověk snad jen jedenkrát.

Jaká byla vaše spolupráce se starobylským souborem a jak jste spokojen s jeho úpravou Zelených pustin?

Se souborem Stará Bělá jsem setkal až letos v Krnově. Režisér Jaroslav Dvořák dramaturgicky

upravil původně bez mého vědomí „Zelené pustiny“ podle verše, která prošla soutěží min. zemědělského v roce 1957 (vydání DILIA v květnu 1958). Je to v podstatě úprava, která se teď hrála v Hronově, a je to minulost této hry. Měla své opodstatnění také proto, že upravitel nevěděl o mé další práci na komedii. Konečnou versí jsem odevzdal DILIA letos v červenci k novému vydání. Jsou v ní závažné změny z hlediska postav, charakterů, ideové a sujetové stavby.

Co považujete v Zelených pustinách za nejdůležitější?

V Zelených pustinách jde v

podstatě o tento okruh navzájem spjatých problémů: — vesnice — město, mladá inteligence v zemědělství, problém zaostalých JZD, bolestné zjevy schématicnosti a byrokratismu při jejich likvidaci — jinak řečeno — problematika pustin v přírodě a v lidech na naší vesnici, hra o jejím dnešku a zítřku. Dosavadní zkušenosti svědčí o ohlasu u prostého diváka, a to je dobrý zjev. Mnohotematicnost u hry tohoto druhu nepokládám za chybu, naopak. Ať se v příběhu jeví každá pravda, která se tam životně jeví.

Dnešní autor

Pokračování ze str. 1.

zastával úřad velvyslance NDR ve Varšavě.

Wolffův život byl příliš rušný a pestrý a jeho literární dílo příliš obsáhlé, než abychom tu o nich mohli mluvit v úplnosti aspoň přibližně. Dodejme už jen, že Wolff pracoval také v dělnickém divadelním hnutí. V jedné ze svých diskusí razil r. 1928 heslo, které se stalo signálem k boji o pokrokovost v umění, o stranické umění, stojící ve službách dělnické třídy, heslo: Umění je zbraň. Friedrich Wolff zůstal tomuto heslu věren až do smrti.